ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Το ΠΑΣΧΑ τοῦ Ἀνδρέα Καραμάνου δὲν εἶναι βέβαια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λησμονοῦν τὰ. Θὰ τὸ ἐνθυμῆται εἰς ὅλην του τὴν ζωήν, διότι διαρκῶς θὰ βλέπῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ματωμένον του αὐτὸ Πάσχα. Κατόπιν ἐνὸς πρόσταγμα τοῦ Ναυάρχου εἰς ἕνα πρόσταγμα τοῦ Ναυαρίνου, κατεγίνετο μὲ τὴν καταγραφὴν βαρελότων, ὅταν τὰ ὑπερωρίας τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίει ἀκόμη τὰ ἐπανέφερε τὸ ἐπιτελεῖον, ὅπως ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκοιμᾶται καὶ τὰ δύο του χέρια ἐπάνω στοῦ καφενείου. Προσέφερε ὅτι ἔπρεπε εἰς ἕνα ὑψηλὸν θῦμα· τὴν ἀρτιμέλειάν του εἰς ἕνα ὄθμιον... Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ὀθμοῦ, ἂν καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια συνεχῶς χαλαροῦται καὶ ἐκπολιτίζεται. Ὡς πρὸς τὴν καταγωγήν τοῦ ὀθμοῦ, διαβάζω ὅτι ἀνάγεται εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους πρὸς παλιγγενεσίαν. Μὲ τὴν συροτεχνουργικὴν, δηλαδή, διεπραξίτο ἡ ἐπαφὴ τῶν σκλάβων μὲ τὰ ὅπλα. Νομίζω, ὅμως, ὅτι εἶναι πολὺ ἀρχαιοτέρα, ἐντελῶς πρωτάρτονος. Ἡ ἐμφάνισις τῆς φωτιᾶς, τοῦ κρότου, ἐπεβεβαίωσε τὴν κατάκτησιν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον μας πρόγονον. Διαβάζω ἀκόμη ὅτι εἶναι λυπηρὸν νὰ μὴ λαμβάνωνται μέτρα πρὸς διαφύλαξιν τοῦ ὀθμοῦ. Ἀλλά. Ἡ Κράτος λατρεύει τὸ φῶς καὶ τὴν ἠχόν. Κατὰ τὰς ἑορτὰς θὰ γίνουν φωταγωγήσεις, κανονιοβολισμοί, καῦσις πυροτεχνημάτων. Θὰ σπῆτε, εἶναι ἀκίνδυνα. Ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ἡ οὐσία τοῦ πράγματος. Ἄλλως τε, τὰ ἀτυχήματα ἐκ τῶν πυροτεχνημάτων σπανίζουν, πλέον. Περισσότερα σκοτώνονται ἀπὸ τὰς μὴ ἀκριβοφορισθείσας νάρκας τοῦ πολέμου καὶ δὴ χωρὶς τὴν ἐγγραφοτηρίαν τῆς «ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας» εἰς τὴν γενικὴν κατάφλεψιν τοῦ ἀφρτου. Ἀλλά. Ἐς τελεύτωσιν, δρότι, εἶναι μεγάλο τὸ θέμα, μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι ἐφέτος, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Διονυσίου ἕνας μαχητὴς τοῦ χαλκουνοπολέμου ἀνέφερε ταυτοχρόνως τέσσαρα χαλκούνια: Δύο ἐπατοῦσε μὲ τὰ πόδια του καὶ δύο μὲ τὰ χέρια! Καὶ δὲν ἐκλονίσθη. Ἀπόδειξις, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ πολέμου μεταξὺ ἑνοριῶν.

□

ΕΛΛΗΝ, προσφάτως ἐπισκεφθεὶς τὴν Τουρκίαν, δημοσιεύει τὰς ἐντυπώσεις του, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποδεικνύεται, ὁποίαν Μεγάλην Ἑβδομάδα διήνυσαν οἱ δυστυχεῖς ὁμογενεῖς μας εἰς τὴν παναρχαίαν αὐτὴν ἑλληνικὴν κοιτίδα, τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ Ἀσιάτης ἐπιδρομεύς.

Ὁ Ἕλλην περιέγραψεν, ἐν πρώτοις, τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀλλοτρίωσιν εἰς τὴν ἄλλοτε εὐδαίμονα Μικρασίαν— ἄλλοτε, ὅταν εἶχε τὸν ἑλληνικὸν της πληθυσμόν— καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Βασιλίδος. Αὐτὴ καὶ μόνη ἡ περικοπὴ δίνει μίαν ἰδέαν τῆς σταυρικῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν μας.

«Καθὼς προχωροῦσα —λέγει— ἄρουσα δίπλα μου νὰ μιλοῦν ἑλληνικά. Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι Ἕλληνες, σκέφθηκα. Καὶ τοὺς ρτωτᾶτησα. Μὲ μεγάλην χαρὰν ἔμαθαν ὅτι μόλις εἶχα ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ μεγάλην προθυμίαν ἤρχισαν νὰ μὲ ξεναγήσουν. Πάω' ὀλίγον νὰ ὄγοῦ με καὶ ἀνάδελφοι. Ὁ ἕνας ἔχει ἀδελφὸ ποὺ ἐργάζεται στὴν «Καθημερινὴ» ὡς λινοτύπης. Ἔφυγεν ὅταν ἔκλεισαν οἱ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τώρα σκέπτεται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀθήνα ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ὁ ἄλλος δὲν ἔχει κανένα στὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

—Πᾶμε κάπου νὰ συζητήσουμε ἐλεύθερα, προτείνει ὁ ἕνας. Ἔτσι ποὺ κουβεντιάζουμε στὸ δρόμο, θὰ πάμουμε ὅ,τι ἔπαθε ὁ...Κόντζογλου.

Καὶ μοῦ ἀποκαλύπτουν ὅτι μόλις ποὶν λίγες μέρες ἕνας ὁμογενής, ὀνόματι Κόντζογλου, ἐπειδὴ μιλοῦσε ἑλληνικὰ στὸ δρόμο καὶ ἐπειδὴ ἐτολμοῦσε ν' ἀπαντήσῃ ὅταν κάποιος Τοῦρκος τοῦ παρετήρησε «γιατὶ μιλᾶς ἑλληνικά, ἐδῶ εἶναι Τουρκία», τὸν ὡδήγησαν στὴν ἀστυνομία καὶ ἀμέσως διετάχθη ἡ ἀπέλασίς του.

Πήγαμε σ' ἕνα κατάστημα δερμάτων, ποὺ ἀνήκει σὲ τουρκικῆς ὑπηκοότητος Ἕλληνα καὶ ἐκεῖ μοῦ ἀπεκάλυψαν τὸ δρᾶμα τους.

Τὸ θράδυ, ποὺ κάπως ἀσαιώνει ἡ κίνησις, δὲν τολμᾶ κανεὶς νὰ κυκλοφορήσῃ σὲ ἀπόκεντρο δρόμο. Ἑλληνίδα σπανίως κυκλοφορεῖ μόνη της. Πρὸ ἑκατονταμέρου, μία νεαρὰ Ἑλληνὶς εὑρέθη οἰκτρῶς κακοποιημένη σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἡ οἰκογένειά της τρεῖς ὁλόκληρες μέρες ἔτρεχε στὴν ἀστυνομία, στὸ πρωξενεῖα, παντοῦ, κανεὶς ὅμως ἀρωδίοις δὲν βρισκόταν νὰ τοὺς πῇ δύο λόγια. Τελικῶς, τοὺς εἰδοποίησε μία νοσοκόμος Τουρκάλα, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἐξώρκισε νὰ μὴ ποῦν ποτὲ πουθενὰ ποιὸς τοὺς εἰδοποίησε».

Καὶ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὰ ὄλέμματα τῶν συμμάχων τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὰ ὄλέμματα μιᾶς Εὐρώπης καυχωμένης διὰ τὸν πολιτισμόν της καὶ μιᾶς Ἀμερικῆς καυχωμένης ἐπίσης ὅτι προστατεύει τὸν ἐλεύθερον κόσμον καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον.

□

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ, δὲν ξεύρω διὰ ποῖον λόγον, εἶναι συχνὴ ἡ ἐμφάνισις φωκῶν καὶ φαλαινῶν. Καὶ συχνότατα ἐπίσης ἐξοκέλλουν εἰς τὴν ξηράν, διότι θέλουν βαθεῖα νερὰ καὶ τὰ νερὰ δὲν εἶναι βαθεῖα εἰς τὰ παράλια τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν. Ἔτσι προσφάτως εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς τῆς Ρόδου ἐξώκειλαν τρεῖς φάλαιναι μήκους ἑκάστη ὄ μέτρων. Αὖται, καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, ἠκολούθησαν τὰ ἀμερικανικὰ πολεμικὰ συμφιφη ποὺ ἔπλεαν πρὸς τὴν Ρόδον καὶ ἐδέχθησαν ἐπίθεσιν καμικαζιῶν. Ἠναγκάσθησαν τότε νὰ πλησιάσουν τὰς ἀκτὰς τῆς Ρόδου ὅπου καὶ ἐξώκειλαν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Ἐνῶ ὅμως αἱ φάλαιναι δὲν πειράζουν τὸν ἄνθρωπον, ὅπου καὶ ἂν τὸν συναντήσουν, οἱ ἄνθρωποι, τοὐλάχιστον εἰς τὴν Ρόδον, συγχρίζουν καὶ τὴν φώκην καὶ τὴν φάλαιναν ὅταν συμβῇ νὰ ἐξοκείλουν εἰς τὸ νησὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. Συνεργεῖον τοῦ ἐνυδρείου ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου καὶ ἐξώντωσε πάραυτα καὶ τὰς τρεῖς φαλαίνας μεθ' ὅ μετέφερε τὰ τρόπαιά της εἰς τὸ ἐνυδρεῖον.

Καὶ ἔτσι, αἱ φάλαιναι αἱ ὁποῖαι ἐσώθησαν ἀπὸ τοὺς σαρκασβόρους καιροφορίας δὲν ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν αἱμοβορώτερον, φαίνεται καιροφορίαν, τὸν ἄνθρωπον.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

Θὰ ἐκδοθῇ μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τῆς Ε.ΔΗ.Ν.

Ὡς ἀνεκοινώθη ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατικῆς Νεολαίας (Ε.ΔΗ.Ν.) ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ μηνιαίου ὀργάνου της «Δημοκρατία 65». Τὸ ὡς ἄνω περιοδικόν, ἰδεολογικὸν καὶ πολιτικὸν θὰ καλύπτῃ ὅλους τοὺς τομεῖς τῶν ἐνδιαφερόντων τῶν Ἑλλήνων Νέων.

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαΐου ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὕλης θὰ ὑπάρχῃ ἡ «Διακήρυξη τῶν ἰδεολογικῶν ἀρχῶν τῆς Ε.ΔΗ.Ν.». «Ἡ ἄκρα δεξιὰ καὶ ἡ νεολαία». «Ἡ ἄκρα ἀριστερὰ καὶ ἡ Νεολαία», «Ἰσπανία: Τὸ λυκόφως τοῦ φασισμοῦ, τὸ λυκαυγὲς τῆς Δημοκρατίας», «Τὸν καιρὸ τοῦ ἀνενδότου», καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπικαίρων ἄρθρων γιὰ θέματα κοινωνικά, οἰκονομικὰ πολιτικὰ καὶ ἀγροτικά.

Ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖον συνεργατῶν μελετᾶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου τὴν ἔκδοσιν, ἡ ὁποία, ὡς ἀναμένεται, θ' ἀποτελέσῃ τόσον ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου, ὅσον καὶ ἐμφανίσεως, σταθμὸν εἰς τὰ ἐκδοτικὰ χρονικὰ τῆς χώρας.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΠΟΛΥΜΗΝΟΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ Ο.Τ.Ε. ΔΙ' ΕΞΟΦΛΗΣΙΝ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

Κύριε Διευθυντά,

Ἐνῶ μὲ «βῆμα ταχὺ» εἰσήλθομεν εἰς τὸν Μάϊον τὸν πέμπτον μῆνα τοῦ ἔτους καὶ ἡ φύσις ὀργιάζει ὁ ΟΤΕ μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸν Ἰανουάριον καὶ μᾶς θυμίζει τὶς βροχὲς καὶ τὴν μελαγχολίαι.

Εἶναι ἀκατανόητον διατὶ ἐνῶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ εἶναι πλήρες, οἱ λογαριασμοὶ βγαίνουν μὲ βῆμα σημειωτόν, καθυστεροῦντες σχεδὸν τέσσαρας μῆνας ἐνῶ ὅλοι μεταγενέστεροι τοῦ αὐτοῦ συνδρομητοῦ ἔχουν ἐξοφληθῆ.

Συγκεκριμένως τὴν 27ην Ἀπριλίου τὸ ἀπόγευμα ἔλαβον τηλεφώνημα εἰς τὸ σπίτι νὰ σπεύσω νὰ ἐξοφλήσω λογαριασμὸν πρὸς τὸν ΟΤΕ (καὶ τοῦτο διότι ὁ ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν εἰδοποιήσεων ξέχασε νὰ μᾶς κοινοποιήσῃ τὴν σχετικὴν εἰδοποίησιν). Καὶ ἐνῶ εἶχα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν εἶχα κανένα ἐκκρεμῆ λογαριασμόν, μετ' ἐκπλήξεως μοῦ ἐγνώρισαν οἱ ἁρμόδιοι ὅτι ὑπάρχουν ἓξ ὑπεραστικὰ ἀπὸ τὸν μῆνα Ἰανουάριον.

Νομίζω ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκδίδῃ κάθε μῆνα ἐγκαίρως τοὺς λογαριασμούς. Ἐπίσης οἱ ἐπὶ τῶν διανομῶν ὑπάλληλοι δὲν δικαιολογοῦνται νὰ καθυστεροῦν ἢ νὰ ξεχνοῦν τὴν ἐπίδοσιν τῶν σχετικῶν εἰδοποιήσεων.

Μετὰ τιμῆς
ΚΩΣΤΑΣ Μ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΑΝΗΛΘΕΝ ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΟΛΓΑ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΥ

Ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κάϊρον ταξιδίου της ἡ γνωστὴ ποιήτρια Ὄλγα Παπαστάμου. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν της ὁ ἀραβικὸς καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς Τύπος τῆς Αἰγύπτου ἀφιέρωσε λίαν ἐπαινετικὰ σχόλια εἰς τὸ ἔργον τῆς Δ)ίδος Παπαστάμου, ὑπογραμμίζοντας ἰδιαιτέρως τὰ ποιήματά της τὰ ἀφιερωμένα εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας τῶν ἀφρικανικῶν λαῶν, τὰ ὁποῖα διαχρίνονται γιὰ τὶς ἀνθρωπιστικὲς ἰδέες των. Τὸ ποιητικὸ ἔργο τῆς Ὄλγας Παπαστάμου παρουσίασε ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Καΐρου στὴν ἑλληνικὴ ἐκπομπή του μὲ ἐπιμέλεια τοῦ Αἰγυπτίου Ἑλληνιστοῦ κ. Ἄλλυ Νούρ. Ἐξ ἄλλου πολλὰ ποιήματα τῆς Δ)ίδος Παπαστάμου μεταφράσθησαν στὰ Ἀραβικὰ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Ἑχαμὴλ Γουαζέοι. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸ Παρίσι ἐκυκλοφόρησε μεταφρασμένη στὰ Γαλλικὰ ἡ ποιητικὴ συλλογὴ τῆς Ὄλγας Παπαστάμου «Τὸ γέλιο τῆς εἰρήνης», ἡ δὲ ἑταιρία γραμμάτων καὶ τεχνῶν Βερμεῖγ ἀπένειμεν εἰς τὴν Ἑλληνίδα ποιήτριαν ἀνώτατον μετάλλιον.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

—Ποῦ φωνίζεις γραφικὴν ὕλην καὶ ἔντυπα Κώστα;

—Ποῦ ἀλλοῦ, στὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΧΑΡ. & ΙΩ. ΚΑΓΙΑΦΑ

ΠΑΤΡΑΙ — ΑΘΗΝΑΙ

Ἑρμοῦ 14 — Αἰόλου 68

Βρίσκω δ,τι ζητήσω σὲ καλὲς ποιότητες.

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ «ΑΠ' ΟΣΑ ΖΗΣΑΜΕ ΚΑΙ ΖΟΥΜΕ»

Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ (Κριτωνος Θωμᾶ)

Πετογραφήματα σὲ πέντε κατηγορίες: Φύση καὶ ζωὴ — Τὸ θῆλυ γένος — Στοχασμοὶ — Σκίτσα — Τοῦ κόσμου τὰ παράξενα

ΖΩΝΤΑΝΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΟΣΜΕΝΑ ΜΕ ΓΛΑΦΥΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΙΘΥΜΟΡ

Ζητήσατέ το ἀπὸ τὴν «Γωνιὰ τοῦ Βιβλίου» ἢ ἀπὸ τὸν συγγραφέα

Ἦτο λίαν ἐπιτυχὴς ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων τοῦ «Φυσιολατρικοῦ»

Μὲ μεγάλη συμμετοχὴ μελῶν καὶ φίλων του, ἑώρτασε ὁ Φυσιολατρικὸς τὴν ἐτήσια «Γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν» τὴν Πρωτομαγιὰ τὸ βράδυ, στὸ ἐξοχικὸ κέντρο «Λίντο».

Ἡ εὐρυτάτη αἴθουσα παρουσίαζε ἕνα φαντασμαγορικὸ περιβάλλον πλημμυρισμένο μὲ πολύχρωμα ἄφθονα λουλούδια καὶ γιρλάντες. Ἡ ἐκλεκτὴ ὀρχήστρα τοῦ κέντρου, σκορποῦσε ἀδιάκοπα μὲ τὶς μαγευτικὲς νότες της, τὴ χαρὰ καὶ τὸ κέφι στοὺς προσκεκλημένους, ποὺ ἔφθασαν στὸ κορύφωμά τους μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς μπριόζας καλλιτέχνιδος τοῦ τραγουδιοῦ κ. Σούλης Σαμπάχ, τὴν ὁποίαν ὁ Φυσιολατρικὸς εἰδικὰ μετεκάλεσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἰδιαίτερη πνοὴ στὴν ἀνοιξιάτικη αὐτὴ γιορτή του.

Πραγματικὰ ἦταν μιὰ ἐξαίρετη ἐκδήλωσις τοῦ Φυσιολατρικοῦ καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου ἐργάστηκαν μὲ προθυμία καὶ ζῆλο, γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ συμμετασχόντες κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των τὰς πρωϊνὰς ὥρας ἐκ τοῦ κέντρου, ἐξέφραζαν τὴν ἀπόλυτη ἱκανοποίησί τους γιὰ τὴν ἀξέχαστη βραδυὰ ποὺ τοὺς ἐχάρισε ὁ Φυσιολατρικός.

ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΧΑΪΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΣΚΙΑΔΑ

Ἀριθ. πρωτ. 77

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ

Ἐκτίθεται εἰς ταμτικὸν μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν δι' ἔνσφραγίστων προσφορῶν, δι' ἐκπτώσεως ἄνευ ὁρίου ἡ ἀνάδειξις ἐργολάβου κατασκευῆς τοῦ ἔργου τσιμενταύλακες προϋπολογισμοῦ δρχ. 150.000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται εἰς Σκιαδᾶ τὴν 23ην ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11—12 π.μ. Δεκτοὶ ἐργολάβοι Α' καὶ ἄνω τάξεως, δι' ἔργα ὑδραυλικά. Ἐγγύησις συμμετοχῆς δραχ. 7.500 διὰ γραμματίου Ταμείου Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, ἐγγυητικῆς ἐπιστολῆς Τραπέζης ἢ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

Λεπτομερὴς διακήρυξις καὶ στοιχεῖα τῆς μελέτης ὑπάρχουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος καὶ εἰς τὴν Τ.Υ.Δ.Κ. ἔνθα δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν.

Ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος
Κ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

GENEVIEVE FOSTER 1809 · 1865

Τὸν καιρὸ τοῦ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

5ον

Στὰ 1812 οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κάνουν πόλεμο τῆς Ἀγγλίας

Ἦταν ἀλήθεια λοιπόν. Στὶς 19 Ἰουνίου 1812 ὁ πρόεδρος Μάντισον, ἀπρόθυμα, εἶχε ὡστόσο ὑπογράψει τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Τὰ ἀγερώχια τοῦ πολέμου» θριαμβεύανε. Λογαριάζανε φὲ μιὰ γρήγορη νίκη καὶ περιμένανε ἀπ' αὐτὴ νὰ λύσῃ «ὡς διὰ μαγείας» ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τῶν Ἀμερικανῶν. Στὰ λιμάνια χιλιάδες ἄνθρωποι πιστέψανε πὼς τώρα θ' ἀνοίγανε μεγάλες δουλειὲς μ' ὅλες τὶς θάλασσες. Στὰ οἰκονομικὰ κέντρα οἱ μεγαλέμποροι κάνανε σχέδια πῶς ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν Ἀγγλων. Κι' οἱ πιὸ τολμηροὶ λογαριάζανε στὴν προσάρτηση τοῦ Καναδᾶ. Αὐτὰ ἀπ' τὴ μιὰ μεριά. Ἀπ' τὴν ἄλλη, οἱ ὀπαδοὶ τῆς εἰρήνης στρώσανε μιὰ θύελλα ἀπὸ διαμαρτυρίες. «Ἡ χώρα μας, λέγανε, δὲν εἶναι ἑτοιμη γιὰ πόλεμο. Μὲ μιὰ ντουζίνα φρεγάδες εἶναι σωστὴ αὐτοκτονία νὰ ἐπιτεθοῦμε τῆς Ἀγγλίας ποὺ ἔχει χίλια πολεμικά», καὶ θῶς του χτυποῦσανε πένθιμα τὶς καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἢ κατεβάζανε μεσίστιες τὶς σημαίες, σὰν νὰ εἶχε βρεῖ τὸν τόπο μεγάλη συμφορά.

Ἡ νεολαία ὅμως, ποὺ δὲν ἤξερε τί πᾶ' νὰ πῇ πόλεμος, ἦταν ὅλο ἐνθουσιασμὸ κι' αὐτοπεποίθηση. «Μὴ δίνετε σημασία στὶς ὑποπτες συμβουλὲς τῶν δειλῶν καὶ τῶν ἀπαισοδόξων», φώναζε ὁ ἀρχηγὸς τῶν φιλοπολέμων, ὁ Χένρυ Κλέϋ, «ἡ ὑπόθεσή μας εἶναι δίκαιη· μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ σύντομα θὰ μᾶς στεφανώσει ἡ νίκη».

Ὁ πόλεμος ἀρχίνησε μὲ συμφορές. Μόλις κηρύχτηκε, ὁ στρατὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃ τοὺς Ἄγγλους στὸν Καναδᾶ, ὕστερα ἀπὸ μακρυνὲς πορεῖες ἀνάμεσ' ἀπὸ βασώδεις κι' ἔρημες ἐκτάσεις, ἔφθασε στὸ φρούριο τοῦ Ντητρόϊτ, κι' ἐκεῖ, ἐξαντλημένος, παραδόθηκε στοὺς Ἄγγλους δίχως σχεδὸν νὰ πολεμήσῃ!

Ἄλλες κακὲς εἰδήσεις ἔστελνε ὁ στρατηγὸς Χάρισον. Πληροφοροῦσε τὴν Κυβέρνηση γιὰ τὴν παράδοση τοῦ ὀχυροῦ Μάκιναχ, καὶ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ φρουρίου Ντίαρμπορν (στὴ θέση ποὺ εἶναι σήμερα τὸ Σικάγο). Ἐκεῖ μάλιστα ἡ φρουρὰ βρῆκε δραματικὸ τέλος. Καθὼς ὑποχωροῦσε, ἐξοντώθηκε σχεδὸν ὁλότελα ἀπὸ ἐχθρικὲς φυλὲς ἀγρίων Ἰνδιάνων ποὺ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν.

Ἡ μόνη ἐπιτυχία σημειώθηκε ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένανε διόλου — στὴ Θάλασσα! Τὸν Αὔγουστο, ἕνα ἀμερικανικὸ πολεμικὸ βούλιαξε ἕνα ἐγγλέζικο. Τὸ καραβάκι αὐτό, τῆς πρώτης νίκης, σώζεται ἀκόμη καὶ σήμερα στὸ μουσεῖο τοῦ ναυστάθμου τῆς Βοστώνης. Μέσα σὲ λίγους μῆνες, ἄλλα πέντε ἀγγλικὰ πολεμικὰ εἶχανε νικηθεῖ καὶ πιαστεῖ ἀπὸ τὰ γρήγορα καὶ ἀκούραστα καραβάκια τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ.

Ὅσο οἱ Ἄγγλοι στενοχωρηθήκανε γι' αὐτὲς τὶς ἥττες, τόσο οἱ Ἀμερικανοὶ πανηγυρίσανε. Κῦμα ἐνθουσιασμοῦ κατέκλυσε τὴ χώρα. Ὁ Κλεὺ ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ αὐτὴ περιοδείες ζητώντας ἐθελοντὲς καὶ χρήματα γιὰ τὸν στρατό. Εἶχε γίνει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας κι' ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὸ Κεντάκυ, ἦταν ὅλο ὑπερηφάνεια γι' αὐτόν.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀβραὰμ Λίνκολν, ποὺ ἦτανε κι' αὐτὸς ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος, δὲν κατατάχθηκε στὸ στρατό — ὅπως τόσοι ἄλλοι — γιατὶ εἶχε οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις κι' οἱ περιστάσεις ἦτανε πολὺ δύσκολες. Κι' ἐπειδὴ τὸ κτηματάκι ποὺ εἶχε δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ χορτάσουνε ψωμί, πῆγε παρακάτω, ἀναζητώντας δουλειὰ κι' ὕστερα πάλι παρακάτω. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ τὰ ἴδια. Ἡ ἴδια φτώχεια, ἡ ἴδια καλύβα, ἡ ἴδια ζωή. Μόνο ποὺ ἄλλαζε τ' ὄνομα τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ μικρὸς Ἀβραὰμ ἦτανε τώρα τριῶν χρονῶν. Ὅταν δὲν τσαλαβουσοῦσε μέσα στὰ νερά, καθότανε πλάϊ στὴ μανοῦλα του καὶ τὴν ἄκουγε νὰ τοῦ διαβάζῃ τὴ Βίβλο.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες
ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσονται.
Μακάριοι οἱ πραεῖς
ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν (γῆν.

Τὴν ἄκουγε μὲ προσοχὴ κι' ἐκστατικά, γιατὶ ἡ φωνὴ τῆς μητέρας Λίνκολν ἦτανε βαθειὰ καὶ λυπητερὴ καθὼς τοῦ διάβαζε αὐτὲς τὶς παράξενες κι' ἀκατάληπτες φράσεις, γραμμένες στὸν βαρὺ κι' ἐπιβλητικὸ ρυθμὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

Στὸ μεταξύ, στὴ Μασαχουσέτη ἀποφασίζανε μιᾶς ἡμέρας νηστεία, καὶ κάνανε παρακλήσεις στὸν Παντοδύναμο, νὰ τοὺς συγχωρέσῃ γιὰ τὸν πόλεμο κατὰ τῶν Ἄγγλων! Στὴ Μασαχουσσέτη ἐπικρατοῦσε τὸ Κόμμα τῆς Εἰρήνης. Ἐκείνη τὴ χρονιὰ μάλιστα, στὴν περιφέρεια αὐτὴ εἶχε ἐκλεγεῖ ἕνας καινούργιος ἀντιπρόσωπος, ὁ Δάνιηλ Οὐέμπστερ. Στὸ ἑξῆς αὐτὸς θὰ φέρνῃ μέσ' στὸ Κογκρέσσο ἀποφασιστικὰ κι' ἔντονα τὶς ἀπόψεις τῶν συμπατριωτῶν του. Μορφωμένος, ἔξυπνος, νέος, μὲ ἐπιβλητικὸ παράστημα, βροντώδη φωνή, καὶ μεγάλα μαῦρα μάτια ὅλο φωτιά, ὁ Δανιὴλ Οὐέμπστερ ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ γίνῃ πολιτικὸς καὶ ρήτορας. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἐπὶ σαράντα χρόνια κυριάρχησε στὸ Ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο, ὅπου πολλὲς φορὲς ἦρθε σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλους πολιτικούς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Η ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

GERMAINE MONTEIL

ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ ἀνακοινώσῃ, ὅτι ἡ αἰσθητικὸς τοῦ οἴκου, θὰ ἀφιχθῇ εἰς Πάτρας καὶ θὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐκλεκτῆς πελατείας μας εἰς τὸ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΛΕΚΟΥ ΓΚΟΦΑ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 27, ΤΗΛ. 46 — 76, ΑΠΟ 3 ΕΩΣ 8 ΜΑ·Ι·ΟΥ

Ἡ αἰσθητικὸς θὰ δίδῃ συμβουλὰς διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος καὶ γιὰ τὸ μακιγιὰζ ποὺ ἔρχεται σὲ ἁρμονία μὲ τὴν προσωπικότητά σας.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΑΙ

**Πρὶν τοποθετήσετε ΤΑΧΟΓΡΑΦΟ στὸ αὐτοκίνητό σας ἐξετάσετε πρῶτα ποιὸς εἶναι ὁ καλύτερος. Τὰ φημισμένα Γερμανικὰ ἐργοστάσια KIENZLE (Κίντζλε) κατεσκεύασαν τὸν πρῶτο ταχογράφο. Σήμερα, ἔπειτα δηλ. ἀπὸ 35 χρόνων πεῖρα καὶ συνεχῆ βελτίωσι, προσφέρουν τὸν καλύτερον ταχογράφο τοῦ κόσμου. Παντοῦ προτιμοῦν τοὺς ταχογράφους Κίντζλε γιατὶ εἶναι ὄργανα γερά, ὄργανα μεγίστης ἀκριβείας, εὔχρηστα καὶ ὄμορφα. Διαθέτουν κοντὲρ μὲ 6 ψηφία καὶ ραλόϊ μεγίστης ἀκριβείας. Οἱ ταχογράφοι Κίντζλε δὲν ἐφορμόζονται στὸ λεπτὸ σύρμα τοῦ Κοντὲρ ἐπειδὴ σπάζει. Τὸν ταχογράφο Κίντζλε θὰ τὸν ἔχετε ὅσο θὰ ἔχετε αὐτοκίνητο. Οἱ ταχογράφοι στοιχίζουν ἀρκετὰ χρήματα γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξετε τί ταχογράφο θὰ προτιμήσετε. Ἐπειδὴ